

BIBLIJSKO - MOLITVENA ZAJEDNICA

SVETI PAVAO

SAKRAMENT KRŠTENJA - Nikodem

Ivan nam u svojem evanđelju donosi intimni razgovor koji se odvijao između Isusa i Nikodema za kojega Ivan kaže da je bio ugledan Židov, a Isus ga oslovljava kao učitelja u narodu. U tom mu razgovoru Isus otkriva novu stvarnost, **naviješta mu novo rođenje za sve oni koji žele „vidjeti“ Kraljevstvo Božje**. Evo dio tog razgovora:

Odgovori mu Isus: „Zaista, zaista, kažem ti: tko se ne rodi nanovo, odozgor, ne može vidjeti Kraljevstva Božjega!“ **Kaže mu Nikodem:** „Kako se čovjek može roditi kad je star?“ Zar može po drugi put ući u utrobu majke svoje i roditi se?“ **Odgovori Isus:** „Zaista, zaista kažem ti: ako se tko ne rodi iz vode i Duha, ne može ući u Kraljevstvo Božje. Što je od tijela rođeno, tijelo je; i što je od Duha rođeno, duh je. Ne čudi se što ti rekoh : Vjetar puše gdje hoće; čuješ mu šum, a ne znaš odakle dolazi i kamo ide. Tako je sa svakim koji je rođen od Duha.“ (Iv 3, 3-8).

Duh i voda

Uočimo **elemente** ove nove stvarnosti: Jedan je od njih vidljiv i našem iskustvu dostupan i svakidašnji = **voda**, a drugi je izvan dosega našega iskustva = **Duh**. Važno je uočiti i činjenicu da je to rođenje „**odozgor**“ – izraz, koji nas upućuje na Boga, ono se zbiva snagom Božjom, tj. Bog je po svojem Duhu glavni djelatnik u njemu. U kontekstu ovog govora Isus ističe i i „**podignuće Sina čovječjega**“ aludirajući na svoju smrt na križu. Kad to sve saberemo, vidimo da je u tom novom rođenju koje naviješta Isus Nikodemu Bog angažiran cijelim svojim bićem; kao Otac, Sin i Duh, ono što će se dogoditi u znaku i djelovanju Božjeg trojstvenog bića.

To rođenje koje Isus naviješta Nikodemu različito je i nadilazi ovo naše biološko rađanje. To i jest osnovna poteškoća Nikodemu: „Kako se čovjek može roditi kad je star?“ Ivan i o tome svjedoči: „A onima koji ga primiše podade moć da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u njegovo Ime, koji su rođeni ne od krvi, ni od volje tjelesne, ni od volje muževljeve, nego od Boga.“ (Iv 1,12-13).

Isusovo svjedočanstvo

Ne znamo koliko je Nikodem od svega toga razumio, ali Isus ga poziva na vjeru, na povjerenje u njega i njegovu osobu, jer mu govori kao onaj koji „zna“, koji „svjedoči ono što je vidio“, kao onaj „koji je s neba sišao“. Stoga nije ni čudo, da će temeljni preduvjet novoga rođenja biti vjera i povjerenje u Isusa i njegovu osobu („onima koji vjeruju u njegovo ime podade moć da postanu djeca Božja...“).

Događanje i ostvarivanje tog novog rođenja Isusova je zajednica u samom početku prepoznala u činu krštenja. Opraštajući se od svoji učenika Isus im kao temeljnu zadaću povjerava: „**Pođite dakle i učinite mojim učenicima sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga i učeci ih čuvati sve što sam vam povjedio!**“ (Mt 28,19-20).

Djela apostolska koja nam svjedoče o životu prve zajednice pokazuju nam da je Isusova zajednica vjerna toj njegovoj zadaći. Ona upravo to i čini (Usp Dj 2,41; 8,38; 9,18; 10,48; 16,15 i dr.)

Upravo u činu krštenja prva Crkva prepoznaje, „**kupelj novoga rođenja i obnavljanja po Duhu Svetom koga bogato izli na nas po Isusu Kristu, Spasitelju našem...**“ (usp. Tit 3,5-6).

Čitajući ovaj redak iz Pavlove poslanice Titu, imamo dojam kao da slušamo Isusove riječi izrečene **Nikodemu**. To se novo rođenje dakle, zbiva u kupelji, pranju krsne vode, u činu krštenja. Iza toga materijalnog znaka stoji prema svjedočanstvu Božje riječi velika nova stvarnost: novo rođenje u kojem je na djelu Duh i Isusovo spaseiteljsko djelo. U sljedećim ćemo razmišljanjima to još više pojasniti.

Djeca Božja

Kršćani su, dakle, ljudi koji su povjerovali Isusu Kristu i koji su snagom njegovog otkupiteljskog djela po Duhu Svetom rođeni od Boga. Ta je svijest onda uvjetovala, da su se od samoga početka kršćani prepoznavali kao **djeca božja, sinovi Božji** jer su rođeni od Boga, i kao nova stvorenja. Krštenje im donosi novinu nalik onoj izvornoj, stvoriteljskoj novini. U tom smislu piše Pavao apostol zajednici Korinćana: **“Tako, je li tko u Kristu, nov je stvor. Staro uminu, novo gle nast!”** (2 Kor 5,17).

Mediterano 1, 5m

*one koje je predodredio,
on je također i pozvao;
one koje je pozvao, on ih
je također otkupio; i,
one koje je otkupio, on
ih je također proslavio.*

Krsni moral

Upravo ta **novina** postaje norma, temelj kršćanskog ponašanja i života. Krštenikov **moral – krsni moral**. Pavlova opcija je ova: krštenik je u krštenju postao novi stvor, ta novina u njemu postaje i zadatak: **živjeti je u svojoj svakodnevnici**. U tom smislu on opominje kršćane: „**Ovo govorim i zaklinjem u Gospodinu**: ne živite više kao što pogani žive, u ispraznosti pameti njihove: zamračena uma, udaljeni od života Božjega, sve zbog neznanja koje je u njima, zbog okorjelosti srca njihova. Sami su sebe otupili i podali se razvratnosti da bi u pohlepi počinjali svaku nečistoću. Vi pak ne naučiste tako Krista, ako ste ga doista čuli i u njemu bili poučeni kako je istina u Isusu: da vam je odložiti prijašnje ponašanje, starog čovjeka, koga varave požude vode u propast, a obnavljati se duhom svoje pameti i obući novog čovjeka, po Bogu stvorena u pravednosti i svetosti istine.“ (Ef 4, 17-24).

Bazilika Svetog Pavla izvan zidina - Rim

U tom smislu Pavao potiče i zajednicu u Rimu da hode „u novosti života“ (Rim 6,4) i da se ne suobličuju svijetu, već da se preobražavaju obnavljanjem svoje pameti da mogu razabrati što je volja Božja (usp. 12,2).

Sinovi Božji

Rođeni od Boga, krštenici su sinovi Božji, djeca Božja. **Jakov** u svojoj poslanici govori da ih je Bog „porodio“ (glagol 'apekveo' znači pravo fizičko rađanje) (usp. Jk 1,18). Na taj način želi istaći svu zbiljskost novoga rođenja od Boga. Iako ovo nije adekvatni govor, već samo analogni, po sličnosti, jer za pravo nadnaravno krsno događanje nemamo i iskustvo, ipak ni u kojem slučaju ovdje nije govor o nečemu što bi bilo samo neki pobožni izričaj bez zbiljski osnove.

Riječ je o očinjenici da su krštenici doista zaživjeli novim životom, da u njima pulsira božanski život kojeg su kao dar primili od Oca snagom muke Isusove i njegovog uskrsnuća, te izlijevanjem Duha Svetoga! U našem ljudskom izricanju: **dati nekome život-znači roditi ga!** Tu je razlog za ovaj tako realistički Jakovljevi izraz.

U tom smislu Ivan apostol u svojoj prvoj poslanici Boga naziva roditeljem. Podsjećajući krštenike na međusobnu ljubav polazi od temeljne činjenice njihove nove stvarnosti, da su oni od Boga rođeni. Stoga je za Ivana logički slijed: „**I tko god ljubi roditelja, ljubi i rođenoga.**“ (1 Iv 5,1 ; 4,20). Po toj je logici nemoguće ljubiti Boga a ne ljubiti brata svojega. U tom smislu usp. **1 Iv 4,20.**

Zbiljnost ovog novog odnosa prema Bogu koji nastaje za one koji su rođeni iz vode i Duha **ističe i Pavao**. U svojem pismu Crkvi Galaćanima on piše:

„A kad dođe punina vremena, odasla Bog sina svoga: od žene bi rođen, Zakonu podložan da podložnike Zakona otkupi, te primimo posinstvo. A budući da ste sinovi, odasla Bog u srca vaša Duha Sina svoga koji kliče „Aba! Oče!“ Tako više nisi rob nego sin, ako pak sin, onda i baštinik po Bogu ([Gal 4,4-7](#)).

Kvalitetno novi odnos prema Bogu

Iz svega što smo do sada rekli možemo vidjeti i zaključiti da se radi o potpuno i kvalitativno novom odnosu koji se uspostavlja između krštenika i Boga! Krštenika je Bog porodio, Bog je njegov roditelj, iz tog novog odnosa koji nastaje, iz te nove realnosti koja se uspostavlja u kršteniku, krštenik se obraća Bogu s „**Abba**“ – aramejski izraz intimnosti kojom se dijete u svojoj svojoj neposrednosti i povjerenju obraća Ocu. Izraz znači više nego naša riječ „**Oče**“, bliže je naša obiteljska riječ „**tata**“. „**Aba**“ je izraz kojim se Isus redovito obraćao svojem Ocu u svojoj intimnosti svojega zajedništva s njim! Tko može reći „**Abba**“? Samo onaj koji je rođen od Boga! To želi Pavao posvjedočiti i Crkvi u Rimu:

„Svi koje vodi Duh Božji sinovi su Božji. Ta ne primiste duha robovanja da se opet bojite, nego primiste Duha posinstva u kojemu kličemo: „**Abba**“ **Oče!**“ (Rim 8, 14-15).

'Otac i Ja **JEDNO** smo'
(Ivan 10:30)

Po krštenju, koje je, kao što smo vidjeli, doista pravo rođenje iz vode i Duha Svetoga, krštenik ulazi u samu Božju obitelj. On je zahvaćen trojstvenim Božjim životom i po ljubavi Božjoj stavljen u Božju obitelj. On više nije rob nego sin, više nije „daleko“, nego je „blizu“ po krvi Kristovoj (Usp Ef 2,13). Krštenik više nije „tuđinac i pridošlica“ već je „sugrađanin svetih“ i „ukućanin Božji“, član Božje obitelji (Ef 2,19).

Koje li radosti, oslobođenosti, životnog poleta i optimizma kojim rađa spoznaja te nove stvarnosti!?

